

Sygn. akt *IV Ka 1803/12*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Tomala (spr.)

Sędziowie: SO Magdalena Mikłaszewicz

SO Grażyna Sitko

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2013 r.

sprawy **D. S.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 22 października 2012 r. sygn. V K 470/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację
za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe
za postępowanie odwoławcze, w tym 300 (trzysta) złotych opłaty.

Sygn. akt IV Ka 1803/12

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że:

1. W dniu 9 stycznia 2012 roku w S. przy ul. (...) będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2004 roku sygn. akt V K 740/00 na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 15 lutego 2007 roku do 30 kwietnia 2008 roku w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary, po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób zabezpieczeń pojazdu w postaci zamka w drzwiach oraz stacyjki dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki (...) nr rej (...) o wartości 8000 zł, czym działał na szkodę A. M. i D. M.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. W dniu 05/06 stycznia 2012 roku w S. przy ul. (...) z (...), a będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2004 roku sygn. akt V K 740/00 na karę 2

lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 15 lutego 2007 roku do 30 kwietnia 2008 roku w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary, po uprzednim wybiciu szyby przedniej w drzwiach od strony pasażera w samochodzie marki P. (...)nr rej. (...)dostał się do jego wnętrza skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia nawigacji marki (...)(...) wraz z osprzętem w postaci ładowarki samochodowej, uchwytu, pokrowca o łącznej wartości 400 zł, czym działał na szkodę P. G.

tj . o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

3. W dniu 10 stycznia 2012 roku w S.przy ul. (...)będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2004 roku sygn. akt V K 740/00 na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 15 lutego 2007 roku do 30 kwietnia 2008 roku w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary, po uprzednim wybiciu szyby przedniej w drzwiach od strony pasażera w samochodzie marki (...) nr rej. (...)dostał się do jego wnętrza, skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia nawigacji marki G. (...)wraz z osprzętem o łącznej wartości 1200 zł, czym działał na szkodę J. R.

tj . o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 22 października 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie uznał oskarżonego D. S. za winnego popełniania zarzucanych mu czynów i przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk, za który na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i przy przyjęciu art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności zalicza mu zatrzymanie w dniach 19 i 20 stycznia 2012 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego D. S. do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę (...) (dwóch tysięcy osmiuset osiemdziesięciu pięciu) złotych i 76 (siedemdziesięciu sześciu) groszy na rzecz pokrzywdzonych A. M. i D. M. oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, a zwalnia go od uiszczenia opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony D. S. w części, dotyczącej wymiaru kary zarzucając jej niewspółmierną surowość. Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności poprzez warunkowe jej zawieszenie wykonania na okres 5 lat.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja wywodzona przez oskarżonego, jako oczywiście bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy nie podzielił zarówno jej zarzutów, jak i wywodów przytoczonych na ich poparcie.

Na wstępie należy podkreślić, iż w świetle materiału dowodowego wina oskarżonego D. S. i okoliczności popełnienia czynów nie budzą wątpliwości. Analiza akt sprawy oraz pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia pozwala stwierdzić, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe, co do wszystkich okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy oskarżonego, zaś pozyskane dowody poddał wnikliwej i rzetelnej analizie. Ostateczna ich ocena dokonana przez Sąd Odwoławczy jest trafna, przeprowadzona została po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego.

Zdaniem Sądu Odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, w świetle okoliczności przedmiotowej sprawy, nie jawi się jako rażąco surowa. Nie ulega wątpliwości, że D. S. jest sprawcą niepoprawnym, który kilkakrotnie wchodził w konflikt z prawem, a przypisanych przestępstw dopuścił się działając w warunkach recydywy. Pomimo występowania tych okoliczności negatywnie wpływających na wymiar kary, oskarżonemu została ona wymierzona w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, skoro za przypisane D. S. przestępstwa mogła zostać wymierzona kara od 1 roku do 15 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona zatem oskarżonemu kara jawi się jako adekwatny do stopnia jego zawinienia oraz społecznej szkodliwości przypisanego D. S. ciągu przestępstw, a z całą pewnością nie może zostać oceniona jako rażąco surowa.

W ocenie Sądu Odwoławczego za prawidłową uznać także należało decyzję Sądu I instancji w zakresie w jakim stwierdził on, że oskarżony nie zasługuje na zastosowanie wobec jego osoby środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Warunkiem niezbędnym dla orzeczenia przez Sąd kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest bowiem istnienie pozytywnej prognozy kryminologicznej, co do tego, iż wymierzona oskarżonemu kara pomimo braku jej natychmiastowego wykonania, spełni swój cel – oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie dopuści się ponownie przestępstwa.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż wysnucie pozytywnej prognozy kryminologicznej w przedmiotowej sprawie wobec D. S., uniemożliwia fakt, iż uprzednio był on już wielokrotnie karany sądownie, a zarzuconych mu w niniejszym postępowaniu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk. Natomiast plany życiowe i sytuacja rodzinna oskarżonego nie stanowi podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, albowiem mógł on myśleć i planować swoją przyszłość bez popełnienia przestępstw, czego zaniechał.

Wszystkie wskazane powyżej okoliczności doprowadziły niniejszy Sąd do przekonania, że tylko wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności umożliwi osiągnięcie jej celów. Dotychczasowy sposób życia i postępowania oskarżonego wskazuje bowiem na narastający proces demoralizacji jego osobowości. Postawa życiowa D. S. prowadzi do wniosku, że nie nadaje się on do funkcjonowania w społeczeństwie i jedynie resocjalizacja w warunkach zakładu karnego może wywrzeć jeszcze pozytywne wpływy na jego dalsze postępowanie i uświadomić mu nieopłacalność postępowania sprzecznego z prawem. Ponadto wyłącznie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie spełniać swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zapewni zaufanie do organów wymiaru sprawiedliwości, że sprawcy uciążliwych przestępstw są surowo karani.

Sąd Odwoławczy mając powyższe na względzie nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji oskarżonego D. S. na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego z obowiązku uiszczenia tych należności.

SSO Magdalena Miłkaszewicz SSO Michał Tomala SSO Grażyna Sitko